

Geneza cap. 37-50

Cap. 37

Iacov a locuit în țara **Canaan**, unde locuise ca străin tatăl său. Iată istoria lui **Iacov**:

Iosif, la vârsta de șaptesprezece ani, păștea oile cu **frații** lui; băiatul acesta era cu fiii **Bilhei** și cu fiii **Zilpei**, nevestele tatălui său. Și **Iosif** spunea tatălui lor vorbele lor cele rele.

Israel iubea pe **Iosif** mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că îl născuse la bătrânețe, și i-a făcut o **haină pestriță**.

Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toți și au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenească.

Iosif a visat un vis și l-a istorisit fraților săi, care l-au urât și mai mult. El le-a zis: „la ascultați ce vis am visat! Noi eram la legatul snopilor în mijlocul câmpului și iată că **snopul** meu s-a ridicat și a stat în picioare, iar **snopii** voștri l-au înconjurat și s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui.”

Frații lui i-au zis: „Doar n-ai să împărățești tu peste noi? Doar n-ai să ne cârmuiești tu pe noi?” Și l-au urât și mai mult din pricina **viselor** lui și din pricina **cuvintelor** lui.

Iosif a mai visat un alt vis și l-a istorisit **fraților** săi. El a zis: „Am mai visat un vis! **Soarele**, **luna** și **unsprezece stele** se aruncau cu fața la pământ înaintea mea.” L-a istorisit **tatălui** său și **fraților** săi.

Tatăl său l-a muștrat și i-a zis: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni **eu**, **mama** ta și **frații** tăi să ne aruncăm cu fața la pământ înaintea ta?” Frații săi au început să-l pizmuiască, dar tatăl său a ținut minte lucrurile acestea.

Frații lui Iosif se duseseră la **Sihem**, ca să pască oile tatălui lor. **Israel** a zis lui **Iosif**: „Frații tăi pasc oile la Sihem! Vino, căci vreau să te trimit la ei.” „Iată-mă, sunt gata”, a răspuns el. **Israel** i-a zis: „Du-te, rogu-te, și vezi dacă frații tăi sunt sănătoși și dacă oile sunt bine și adu-mi **vești**.” L-a trimis astfel din Valea Hebronului și **Iosif** a ajuns la Sihem.

Pe când rătăcea pe câmp, l-a întâlnit **un om**. Omul acela l-a întrebat: „Ce cauți?” „Caut pe frații mei”, a răspuns Iosif. „Spune-mi, te rog, unde pasc ei oile?” Și omul acela a zis: „Au plecat de aici, căci i-am auzit spunând: ‘Haidem la Dotan.’” Iosif s-a dus după frații săi și i-a găsit la Dotan.

Ei l-au zărit de departe și, până să se apropie de ei, s-au sfătuit să-l omoare. Ei au zis unul către altul: „Iată că vine **făuritorul de vise**! Veniți acum, să-l omorâm și să-l aruncăm într-una din aceste **groapi**; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatică și vom vedea ce se va alege de visele lui.”

Ruben a auzit lucrul acesta și l-a scos din mâinile lor. El a zis: „Să nu-i luăm viața!” Ruben le-a zis: „Să nu vărsați sânge, ci mai bine aruncați-l în **groapa** aceasta care este în pustie și nu puneți mâna pe el.” Căci avea de gând să-l scape din mâinile lor și să-l aducă înapoi la tatăl său.

Când a ajuns **Iosif** la frații săi, aceștia l-au dezbrăcat de **haina** lui, de haina cea pestrită pe care o avea pe el. L-au luat și l-au aruncat în **groapă**. Groapa aceasta era goală: nu era apă în ea. Apoi au șezut să mănânce. Ridicându-și ochii, au văzut o **ceată de ismaeliți** venind din Galaad; cămilele lor erau încărcate cu tămâie, cu leac alinător și smirnă, pe care le duceau **în Egipt**.

Atunci, **Iuda** a zis fraților săi: „Ce vom câștiga să ucidem pe **fratele** nostru și să-i ascundem sângele? Veniți mai bine să-l vindem ismaeliților și să nu punem mâna pe el, căci este fratele nostru, carne din carnea noastră.” Și frații lui l-au ascultat. La trecerea **negustorilor madianiți**, au tras și au scos pe **Iosif** afară din groapă și l-au vândut cu douăzeci de sicli de argint ismaeliților, care l-au dus **în Egipt**.

Ruben s-a întors la groapă și iată că **Iosif** nu mai era în groapă. El și-a rupt hainele, s-a întors la frații săi și a zis: „Băiatul nu mai este! Ce mă voi face eu?” Ei au luat atunci **haina** lui Iosif și, junghiind un țap, i-au înmuiat haina în sânge.

Au trimis **tatălui** lor haina cea pestrită, punând să-i spună: „Iată ce am găsit! Vezi dacă este **haina fiului tău** sau nu.” **Iacov** a cunoscut-o și a zis: „Este **haina fiului meu**! O **fiară sălbatică** l-a mâncat! Da, **Iosif** a fost făcut bucăți!” Și și-a rupt hainele, și-a pus **un sac** pe coapse și a jelit multă vreme pe fiul său. Toți **fiii** și toate **fiicele** lui au venit ca să-l mângâie, dar el nu voia să primească nicio mângâiere, ci zicea: „Plângând mă voi coborî la fiul meu, în Locuința morților.” Și plângea astfel pe fiul său.

Madianiții l-au vândut în Egipt lui **Potifar**, un dregător al lui **Faraon**, și anume căpetenia străjerilor.

Cap. 38

În vremea aceea, **Iuda** a părăsit pe frații săi și a tras la un om din Adulam, numit **Hira**. Acolo, Iuda a văzut pe **fata** unui canaanit, numit **Șua**. A luat-o de nevastă și s-a culcat cu ea. Ea a rămas însărcinată și a născut un fiu, pe care l-a numit **Er**. A rămas iarăși însărcinată și a mai născut un fiu, căruia i-a pus numele **Onan**. A mai născut iarăși un fiu, căruia i-a pus numele **Șela**; Iuda era la Czib când a născut ea.

Iuda a luat întâiului său născut, **Er**, o nevastă numită **Tamar**. Er, întâiul născut al lui Iuda, era rău înaintea Domnului, și **Domnul** l-a omorât.

Atunci, **Iuda** a zis lui **Onan**: „Du-te la nevasta fratelui tău, ia-o de nevastă, ca **cumnat**, și ridică sămânță fratelui tău.” **Onan**, știind că sămânța aceasta n-are să fie a lui, vărsa sămânța pe pământ ori de câte ori se culca cu nevasta fratelui său, ca să nu dea sămânță fratelui său. Ce făcea el n-a plăcut Domnului, care l-a omorât și pe el. Atunci, Iuda a zis nurorii sale Tamar: „Rămâi văduvă în casa tatălui tău până va crește fiul meu **Șela**.” Zicea așa ca să nu moară și Șela ca frații lui. Tamar s-a dus și a locuit în casa tatălui ei.

Au trecut multe zile și fata lui Șua, nevasta lui Iuda, a **murit**. După ce au trecut zilele de jale, **Iuda** s-a suit la Timna, la cei ce-i tundeau oile, el și prietenul său **Hira**, Adulamitul. Au dat de veste **Tamarei** despre lucrul acesta și i-au zis: „Iată că socru-tău se suie la Timna, ca să-și tundă oile.” Atunci, ea și-a lepădat hainele de văduvă, s-a acoperit cu o maramă, s-a îmbrăcat în alte haine și a șezut jos la intrarea în Enaim, pe drumul care duce la Timna, căci vedea că **Șela** se făcuse mare, și ea nu-i fusese dată de nevastă. **Iuda** a văzut-o și a luat-o drept **curvă**, pentru că își acoperise fața. S-a abătut la ea din drum și a zis: „Lasă-mă să mă culc cu tine!” Căci n-a cunoscut-o că era noră-sa. Ea a zis: „Ce-mi dai ca să te culci cu mine?” El a răspuns: „Am să-ți trimit **un ied** din turma mea.” Ea a zis: „Îmi dai **un zălog** până îl vei trimite?” El a răspuns: „Ce zălog să-ți dau?” Ea a zis: „**Inelul** tău, **lanțul** tău și **toiagul** pe care-l ai în mână.” El i le-a dat. Apoi s-a culcat cu ea și ea a rămas însărcinată de la el.

Ea s-a sculat și a plecat; și-a scos marama și s-a îmbrăcat iarăși în hainele de văduvă.

Iuda a trimis **iedul** prin prietenul său **Adulamitul**, ca să scoată **zălogul** din mâinile femeii. Dar acesta n-a găsit-o. A întrebat pe oamenii locului și a zis: „Unde este **curva** aceea care stătea aici, la Enaim, pe drum?” Ei au răspuns: „N-a fost nicio curvă aici.” Adulamitul s-a întors la **Iuda** și i-a spus: „N-am găsit-o și chiar oamenii de acolo au zis: ‘N-a fost nicio curvă aici.’” Iuda a zis: „Țină ce a luat, numai să nu ne facem de răs. Iată, am trimis iedul acesta, și n-ai găsit-o.”

Cam după trei luni, au venit și au spus lui **Iuda**: „**Tamar**, noră-ta, a curvit și a rămas chiar însărcinată în urma curvirii ei.” Și Iuda a zis: „Scoateți-o afară ca să fie **arsă**.” După ce au scos-o afară, ea a trimis să spună socrului său: „De la omul acela ale cui sunt lucrurile acestea am rămas eu însărcinată; vezi, te rog, ale cui sunt **inelul** acesta, **lanțurile** acestea și **toiagul** acesta.” **Iuda** le-a cunoscut și a zis: „Ea este mai puțin vinovată decât mine, fiindcă n-am dat-o de nevastă fiului meu **Șela**.” Și nu s-a mai împreunat cu ea de atunci.

Când i-a venit vremea să nască, iată că în pântecul ei erau **doi gemeni**. Și, în timpul nașterii, unul a scos mâna înainte; **moașa** i-a apucat mâna și a legat-o cu un fir roșu, zicând: „Acesta a ieșit cel dintâi.” Dar el a tras mâna înapoi și a ieșit frate-său. Atunci, moașa a zis: „Ce spărtură ai făcut!” De aceea i-a pus numele **Pereț** (Spărtură). În urmă a ieșit fratele lui, care avea firul roșu la mână; de aceea i-au pus numele **Zerah** (Cărămiziu).

Cap. 39

Iosif a fost dus în Egipt, și **Potifar**, dregătorul lui Faraon, căpetenia străjerilor, un egiptean, l-a cumpărat de la ismaeliții care-l aduseseră acolo. **Domnul** a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, egipteanul. **Stăpânul** lui a văzut că **Domnul** era cu el și că **Domnul** făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca.

Iosif a căpătat mare trecere înaintea **stăpânului** său, care l-a luat în slujba lui, l-a pus mai-mare peste **casa** lui și i-a încredințat tot ce avea. De îndată ce **Potifar** l-a pus mai-mare peste casa lui și peste tot ce avea, **Domnul** a binecuvântat casa egipteanului din pricina lui **Iosif**, și binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el: fie acasă, fie la câmp. **Egipteanul** a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea și n-avea altă grijă decât să mănânce și să bea.

Dar **losif** era frumos la statură și plăcut la chip. După câtăva vreme, s-a întâmplat că nevasta stăpânului său a pus ochii pe losif și a zis: „Culcă-te cu mine!” El n-a voit și a zis nevestei stăpânului său: „Vezi că stăpânul meu nu-mi cere socoteală de nimic din casă și mi-a dat pe mână tot ce are. El nu este mai mare decât mine în casa aceasta și nu mi-a oprit nimic, afară de tine, pentru că ești nevasta lui. Cum aș putea să fac eu **un rău** atât de mare și să **păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?**” Măcar că ea vorbea în toate zilele lui losif, el n-a voit să se culce și să se împreune cu ea.

Într-o zi, când intrase în casă ca să-și facă lucrul și când nu era acolo niciunul din oamenii casei, ea l-a apucat de **haină**, zicând: „Culcă-te cu mine!” El i-a lăsat haina în mână și a fugit afară din casă. Când a văzut ea că-i lăsase haina în mână și fugise afară, a chemat oamenii din casă și le-a zis: „Vedeți, ne-a adus **un evreu** ca să-și bată joc de noi! Omul acesta a venit la mine ca să se culce cu mine, dar eu am țipat în gura mare. Și, când a văzut că ridic glasul și strig, și-a lăsat haina lângă mine și a fugit afară.” Și a pus **haina lui losif** lângă ea până s-a întors acasă stăpânul lui. Atunci i-a vorbit astfel: „**Robul** acela **evreu** pe care ni l-ai adus a venit la mine ca să-și bată joc de mine. Și cum am ridicat glasul și am țipat, și-a lăsat haina lângă mine și a fugit afară.”

După ce a auzit cuvintele nevestei sale, care-i zicea: „Iată ce mi-a făcut robul tău”, **stăpânul lui losif** s-a mâniat foarte tare. A luat pe **losif** și l-a aruncat în temniță, în locul unde erau închiși întemnițații împăratului, și astfel losif a stat acolo, în temniță.

Domnul a fost cu losif și și-a întins bunătatea peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea **mai-marelui temniței**. Și mai-marele temniței a pus sub supravegherea lui pe toți întemnițații care erau în temniță. Și nimic nu se făcea acolo decât prin el. Mai-marele temniței nu se mai îngrijea de nimic din ce avea losif în mână, pentru că **Domnul** era cu el. Și **Domnul** îi dădea izbândă în tot ce făcea.

Cap. 40

După câtăva vreme, s-a întâmplat că **paharnicul** și **pitarul** împăratului Egiptului au supărat pe **stăpânul** lor, împăratul Egiptului.

Faraon s-a mâniat pe cei doi **dregători** ai săi: pe mai-marele paharnicilor și pe mai-marele pitarilor. Și i-a pus sub pază în casa **căpeteniei străjerilor**, în temniță, în locul

unde fusese închis **Iosif**. **Căpetenia străjerilor** i-a pus sub supravegherea lui **Iosif**, care făcea de slujbă lângă ei, și au stat mai multă vreme în **temniță**.

Paharnicul și **pitarul** împăratului Egiptului, care erau închiși în temniță, au visat într-o noapte amândoi câte **un vis**, și anume fiecare câte un vis care putea să capete o tălmăcire deosebită. **Iosif**, când a venit dimineața la ei, s-a uitat la ei și i-a văzut trști. Atunci a întrebat pe dregătorii lui Faraon, care erau cu el în temnița stăpânului său, și le-a zis: „Pentru ce aveți o **față** așa de posomorâtă azi?” Ei i-au răspuns: „Am visat **un vis** și nu este nimeni care să-l tălmăcească.” **Iosif** le-a zis: „Tălmăcirile sunt ale lui **Dumnezeu**. Istorisiți-mi dar **visul** vostru.”

Mai-marele paharnicilor și-a istorisit lui **Iosif** visul și i-a zis: „În visul meu, se făcea că înaintea mea era **o viță**. Vița aceasta avea trei mlădițe. Când a început să dea lăstari, i s-a deschis floarea, și ciorchinele au făcut struguri copti. **Paharul lui Faraon** era în mâna mea. Eu am luat **strugurii**, i-am stors în paharul lui Faraon și am pus **paharul** în mâna lui **Faraon**.”

Iosif i-a zis: „Iată tălmăcirea visului. Cele **trei mlădițe** sunt trei zile. Peste trei zile, **Faraon** te va scoate din temniță, te va pune iarăși în slujba ta și vei pune iarăși paharul în mâna lui Faraon, cum obișnuiai mai înainte, când erai paharnicul lui. Dar adu-ți aminte și de mine când vei fi fericit și arată, rogu-te, bunătate față de mine; pune o **vorbă bună** pentru mine la **Faraon** și scoate-mă din casa aceasta. Căci am fost luat cu sila din țara evreilor și chiar aici n-am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniță.”

Mai-marele pitarilor, văzând că Iosif dăduse **o tălmăcire** îmbucurătoare, a zis: „Iată, și în visul meu se făcea că port trei coșuri cu **pâine albă** pe capul meu. În coșul de deasupra de tot erau tot felul de **bucate** pentru Faraon – prăjituri coapte în cuptor – și **păsările** mâncau din coșul care era deasupra de tot, pe capul meu.”

Iosif a răspuns și a zis: „Iată-i tălmăcirea. Cele **trei coșuri** sunt trei zile. Peste trei zile, **Faraon** îți va lua **capul**, te va spânzura de un lemn, și carnea ți-o vor mânca **păsările**.”

A treia zi, era ziua nașterii lui **Faraon**. El a dat **un ospăț** tuturor slujitorilor săi și a scos afară din temniță pe **mai-marele paharnicilor** și pe **mai-marele pitarilor**, în fața slujitorilor săi: pe mai-marele paharnicilor l-a pus iarăși în slujba lui de **paharnic**, ca să pună paharul în mâna lui **Faraon**, iar pe mai-marele pitarilor l-a spânzurat, după **tălmăcirea** pe care le-o dăduse **Iosif**. Mai-marele paharnicilor nu s-a mai gândit însă la Iosif. L-a uitat.

Cap. 41

După doi ani, **Faraon** a visat un vis. I se părea că stătea lângă râu (Nil). Și iată că **șapte vaci frumoase** la vedere și grase la trup s-au suit din râu și au început să pască prin mlaștini. După ele s-au mai suit din râu alte **șapte vaci, urâte** la vedere și slabe la trup, și s-au așezat lângă ele, pe marginea râului. **Vacile urâte** la vedere și slabe la trup au mâncat pe cele **șapte vaci frumoase** la vedere și grase la trup. Și **Faraon s-a trezit**.

A adormit din nou și a visat un **al doilea vis**. Se făcea că **șapte spice de grâu grase și frumoase** au crescut pe același pai. Și după ele au răsărit alte **șapte spice, slabe și arse** de vântul de răsărit. **Spicele slabe** au înghițit pe cele **șapte spice grase și pline**. Și Faraon s-a trezit. Iată **visul**.

Dimineața, **Faraon s-a tulburat** și a trimis să cheme pe toți **magii** și pe toți **înțelepții** Egiptului. Le-a istorisit visele lui. Dar **nimeni** n-a putut să le tălmăcească lui Faraon.

Atunci, **mai-marele paharnicilor** a luat cuvântul și a zis lui Faraon: „Mi-aduc aminte astăzi de **greșeala** mea. Faraon se mâniase pe slujitorii lui și mă aruncase în temniță, în casa **căpeteniei străjerilor**, pe mine și pe mai-marele pitarilor. Amândoi am visat câte **un vis** în aceeași noapte, și anume fiecare din noi a visat un vis care a primit o **tălmăcire deosebită**. Era acolo cu noi **un tânăr evreu, rob** al **căpeteniei străjerilor**. I-am istorisit visele noastre, și el ni le-a tălmăcit și ne-a spus întocmai ce înseamnă visul fiecăruia. Lucrurile s-au întâmplat întocmai după tălmăcirea pe care ne-o dăduse el. Pe mine, Faraon m-a pus iarăși în slujba mea, iar pe **mai-marele pitarilor** l-a spânzurat.”

Faraon a trimis să cheme pe **Iosif**. L-au scos în grabă din temnița. **Iosif s-a ras**, și-a schimbat hainele și s-a dus la **Faraon**. Faraon a zis lui Iosif: „Am visat **un vis**. Nimeni nu l-a putut tălmăci și am aflat că tu tălmăcești un vis îndată după ce l-ai auzit.” **Iosif** a răspuns lui Faraon: „Nu eu! **Dumnezeu** este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!”

Faraon a început să istorisească atunci lui **Iosif**: „În **visul** meu, se făcea că stăteam pe malul râului. Și deodată, **șapte vaci grase** la trup și frumoase la chip s-au suit din râu și au început să pască prin mlaștini. După ele, s-au suit alte **șapte vaci slabe**, foarte urâte la chip și sfrijite: n-am mai văzut altele așa de urâte în toată țara Egiptului. **Vacile** cele sfrijite și slabe **au mâncat** pe cele **șapte vaci dintâi**, care erau grase. Le-au înghițit, fără

să se poată cunoaște că intraseră în pânțele lor; ba încă înfățișarea lor era tot așa de urâtă ca mai înainte. Și m-am deșteptat. Am mai văzut în vis **șapte spice pline** și frumoase, care creșteau pe același **pai**. Și după ele au răsărit **șapte spice goale, slabe, arse** de vântul de răsărit. **Spicele slabe** au înghițit pe cele **șapte spice frumoase**. Am spus aceste lucruri **magilor**, dar nimeni nu mi le-a putut tălmăci.”

Iosif a zis lui Faraon: „Ce a visat Faraon înseamnă **un singur lucru: Dumnezeu** a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă. Cele șapte vaci frumoase înseamnă **șapte ani** și cele șapte spice frumoase înseamnă **șapte ani**: este un singur vis. Cele șapte vaci sfrijite și urâte, care se suiau după cele dintâi, înseamnă **șapte ani**, și cele șapte spice goale, arse de vântul de răsărit, vor fi **șapte ani de foamete**. Astfel, după cum am spus lui Faraon, **Dumnezeu** a arătat lui Faraon ce are să facă. Iată, vor fi **șapte ani de mare belșug** în toată țara Egiptului. După ei, vor veni **șapte ani de foamete**, așa că se va uita tot **belșugul** acesta în țara Egiptului, și **foametea** va topi țara. **Foametea** aceasta care va urma va fi așa de mare că nu se va mai cunoaște belșugul în țară. Cât privește faptul că Faraon a visat visul de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât din partea lui **Dumnezeu** și că Dumnezeu Se va grăbi să-l aducă la îndeplinire.

Acum, Faraon să aleagă **un om priceput și înțelept** și să-l pună în fruntea țării Egiptului. Faraon să pună **prefecți** în țară, ca să ridice o cincime din **roadele Egiptului** în timpul celor **șapte ani de belșug**. Să se strângă **toate bucatele** din acești ani buni care au să vină; să se facă, la îndemâna lui Faraon, **grămezi de grâu**, provizii în cetăți, și să le păzească. Bucatele acestea vor fi provizia țării pentru cei **șapte ani de foamete** care vor veni în țara Egiptului, pentru ca țara să nu fie prăpădită de foamete.”

Cuvintele acestea au plăcut lui **Faraon** și tuturor slujitorilor lui. Și Faraon a zis slujitorilor săi: „Am putea noi oare să găsim **un om** ca acesta, care să aibă în el **Duhul lui Dumnezeu**?” Și Faraon a zis lui **Iosif**: „Fiindcă **Dumnezeu** ți-a făcut cunoscute toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine. Te pun mai-mare peste **casa** mea și tot **poporul** meu va asculta de **poruncile** tale. Numai **scaunul meu de domnie** mă va ridica mai presus de tine.” Faraon a zis lui Iosif: „Uite, îți dau stăpânire peste toată **țara Egiptului**.”

Faraon și-a scos **inelul din deget** și l-a pus în degetul lui Iosif; l-a îmbrăcat cu **haine de in** subțire și i-a pus un **lanț de aur** la gât. L-a suit în **carul** care venea după al lui și strigau înaintea lui: „În genunchi!” Astfel i-a dat Faraon **stăpânire** peste toată țara Egiptului. Și a mai zis lui Iosif: „Eu sunt **Faraon**! Dar fără tine nimeni nu va ridica mâna, nici piciorul, în

toată țara Egiptului.” Faraon a pus lui Iosif numele: **Tafnat-Paeneah** (Descoperitor de taine) și i-a dat de nevastă pe **Asnat**, fata lui Poti-Fera, **preotul lui On**. Și Iosif a pornit să cerceteze țara **Egiptului**.

Iosif era în vârstă de treizeci de ani când s-a înfățișat înaintea lui **Faraon**, împăratul Egiptului, și a plecat de la Faraon și a străbătut toată țara Egiptului. În timpul celor șapte ani de rod, pământul a dat bucate din belșug. Iosif a strâns **toate bucatele** din acești șapte ani de belșug în țara Egiptului. A făcut **provizii** în cetăți, punând în fiecare cetate **bucatele** de pe câmpul de primprejur. Iosif a strâns **grâu** ca nisipul mării, atât de mult, că au încetat să-l mai măsoare, pentru că era fără măsură.

Înaintea **anilor de foamete**, i s-au născut lui **Iosif doi fii**, pe care i-a născut **Asnat**, fata lui Poti-Fera, preotul lui On. Iosif a pus întâiului născut numele **Manase** (Uitare); „căci”, a zis el, „Dumnezeu m-a făcut să uit toate **necazurile** mele și toată **casa tatălui meu**”. Și celui de al doilea i-a pus numele **Efraim** (Rodire); „căci”, a zis el, „Dumnezeu m-a făcut **roditor** în țara întristării mele”.

Cei șapte ani de belșug care au fost în țara Egiptului au trecut și au început să vină cei șapte ani de foamete, așa cum vestise **Iosif**. În toate țările era foamete, dar în toată țara Egiptului era **pâine**. Când a flămânzit, în sfârșit, toată țara Egiptului, poporul a strigat la Faraon să-i dea **pâine**. Faraon a spus tuturor egiptenilor: „Duceți-vă la **Iosif** și faceți ce vă va spune el.” **Foametea** bântuia în toată țara. Iosif a deschis toate locurile cu **provizii** și a vândut grâu egiptenilor. **Foametea creștea** din ce în ce mai mult în țara Egiptului. Și din **toate țările** venea lumea în **Egipt** ca să cumpere grâu de la Iosif, căci în toate țările era foamete mare.

Cap. 42

Când a auzit **Iacov** că este **grâu în Egipt**, a zis **fiilor** săi: „Pentru ce stați și vă uitați unii la alții?” Și a zis: „Iată, aud că este **grâu în Egipt**; coborâți-vă și cumpărați-ne grâu de acolo, ca să trăim și să nu murim.”

Zece frați ai lui Iosif s-au coborât în Egipt ca să cumpere grâu. Iacov n-a trimis cu ei pe **Beniamin**, fratele lui Iosif, de teamă să nu i se întâmple vreo nenorocire. **Fiii lui Israel** au venit să cumpere și ei **grâu**, împreună cu cei ce veneau pentru același lucru, căci în

Canaan era foamete.

Iosif era mai-mare în țară; el vindea grâu la tot poporul din țară. **Frații lui Iosif** au venit și s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui. **Iosif**, cum a văzut pe frații săi, i-a cunoscut, dar s-a făcut că le este străin, le-a vorbit aspru și le-a zis: „De unde veniți?” Ei au răspuns: „Venim din țara Canaan ca să cumpărăm merinde.” **Iosif** a cunoscut pe frații săi, dar ei nu l-au cunoscut.

Iosif și-a adus aminte de **visele** pe care le visase cu privire la ei și le-a zis: „Voi sunteți **iscoade**; ați venit numai ca să cercetați **locurile slabe** ale țării.” Ei i-au răspuns: „Nu, domnul meu, **robii** tăi au venit să cumpere hrană. Noi toți suntem **fiii** aceluiași om; suntem oameni de treabă, **robii tăi** nu sunt iscoade.” El le-a zis: „Ba nu, ați venit să cercetați **locurile slabe** ale țării.” Ei au răspuns: „Noi, **robii tăi**, suntem **doisprezece frați**, fii ai aceluiași om, din țara Canaan; și, iată, **cel mai tânăr** este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în viață.”

Iosif le-a zis: „V-am spus că sunteți **iscoade**. Iată cum veți fi încercați. Pe viața lui Faraon că nu veți ieși de aici până nu va veni **fratele** vostru cel **tânăr**! Trimiteți pe unul din voi să aducă pe fratele vostru, iar voi rămâneți la opreală. Cuvintele voastre vor fi puse astfel la încercare și voi ști dacă **adevărul** este cu voi sau nu; altfel, pe viața lui Faraon că sunteți niște **iscoade**.” Și i-a aruncat pe toți **trei zile** în **temniță**.

A **treia zi**, **Iosif** le-a zis: „Faceți lucrul acesta, și veți trăi. Eu mă tem de **Dumnezeu**! Dacă sunteți **oameni de treabă**, să rămână unul din frații voștri închis în **temnița** voastră, iar ceilalți plecați, luați **grâu** ca să vă hrăniți familiile și aduceți-mi pe **fratele vostru** cel **tânăr**, pentru ca vorbele voastre să fie puse astfel la încercare și să scăpați de **moarte**.” Și așa au făcut.

Ei au zis atunci unul către altul: „Da, am fost **vinovați** față de **fratele nostru**, căci am văzut **neliniștea sufletului** lui când **ne ruga**, și nu l-am ascultat! Pentru aceea vine peste noi **necazul** acesta.” **Ruben** a luat cuvântul și le-a zis: „Nu vă spuneam eu să nu faceți o astfel de **nelegiuire** față de **băiatul** acesta? Dar **n-ați ascultat**. Acum iată că ni se cere **socoteală** pentru **sângele** lui.”

Ei nu știau că **Iosif** îi înțelegea, căci vorbea cu ei printr-un **tălmaci**. Iosif a plecat la o parte de la ei ca să **plângă**. În urmă s-a întors și **le-a vorbit**, apoi a luat dintre ei pe **Simeon** și a pus să-l lege cu **lanțuri** în fața lor.

Iosif a poruncit să li se umple **sacii cu grâu**, să pună **argintul** fiecăruia în sacul lui și să li se dea **merinde** pentru drum. Și așa s-a făcut. Ei și-au **încărcat grâul** pe **măgari** și au plecat. Unul dintre ei și-a deschis sacul ca să dea **nutreț măgarului** în locul unde au rămas peste noapte. A văzut **argintul** la **gura sacului** și a zis fraților săi: „**Argintul** meu mi s-a dat înapoi și iată-l în **sacul meu**.” Atunci li s-a **tăiat inima** și au zis unul altuia, tremurând: „Ce ne-a făcut **Dumnezeu**?”

S-au întors la **tatăl lor Iacov**, în **țara Canaan**, și i-au istorisit tot ce li se întâmplase. Ei au zis: „Omul acela, care este **domnul țării**, ne-a vorbit **aspru** și ne-a luat drept **iscoade**. Noi i-am spus: ‘Suntem **oameni de treabă**, nu suntem **iscoade**. Suntem **doisprezece frați**, fii ai tatălui nostru; unul nu mai este, și **cel mai tânăr** este azi cu tatăl nostru în țara Canaan.’ Și omul acela, care este **domnul țării**, ne-a zis: ‘Iată cum **voi cunoaște** dacă sunteți **oameni de treabă**. Lăsați la mine pe unul din **frații** voștri, luați **merinde** pentru familiile voastre, plecați și aduceți-mi pe **fratele** vostru **cel tânăr**. Voi ști astfel că nu sunteți **iscoade**, ci sunteți oameni de treabă; apoi vă voi da înapoi pe **fratele** vostru și veți putea să străbateți țara în voie.’” Când și-au **golit sacii**, iată că **legătura cu argintul** fiecăruia era în **sacul lui**. Ei și tatăl lor au văzut **legăturile cu argintul** și **s-au temut**.

Tatăl lor **Iacov** le-a zis: „Voi **mă lipsiți de copii**: **Iosif** nu mai este, **Simeon** nu mai este și voiți să luați și pe **Beniamin**. Toate acestea pe mine **mă lovesc!**”

Ruben a zis tatălui său: „Să-mi omori pe amândoi **fiii mei** dacă nu-ți voi aduce înapoi pe **Beniamin**; dă-l în mâna mea și ți-l voi aduce înapoi.” Iacov a zis: „Fiul meu nu se poate coborî împreună cu voi; căci **fratele lui a murit** și el a rămas singur; dacă i s-ar întâmpla vreo **nenorocire** în călătoria pe care o faceți, cu durere îmi veți coborî perii mei cei albi în **Locuința morților**.”

Cap. 43

Foametea bântuia greu în țară. Când au isprăvit de mâncat **grâul** pe care-l aduseseră din Egipt, **Iacov** a zis fiilor săi: „Duceți-vă iarăși și **cumpărați-ne** ceva **merinde**.” **Iuda** i-a răspuns: „Omul acela ne-a spus curat: ‘Să nu-mi mai vedeți fața dacă **fratele** vostru nu va fi cu voi.’ Dacă vrei deci să trimiți pe **fratele** nostru cu noi, ne vom **coborî** și-ți vom **cumpăra merinde**. Dar, dacă nu vrei să-l trimiți, nu ne vom coborî, căci omul acela ne-a

spus: ‘Să nu-mi mai vedeți fața dacă **fratele** vostru nu va fi cu voi!’”

Israel a zis atunci: „Pentru ce mi-ați făcut un astfel de **rău** și ați spus omului acela că mai aveți un frate?” Ei au răspuns: „Omul acela ne-a întrebat despre noi și **familia** noastră și a zis: ‘Mai trăiește tatăl vostru? Mai aveți vreun frate?’ Și noi am răspuns la întrebările acestea. Puteam noi să știm că are să zică: ‘Aduceți pe fratele vostru?’”

Iuda a zis tatălui său **Israel**: „Trimit copilul cu mine, ca să ne sculăm și să plecăm, și vom trăi și nu vom muri, noi, tu și copiii noștri. Răspund eu pentru el; ai să-l ceri înapoi din mâna mea. Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine și dacă nu-l voi pune înaintea ta, **vinovat** să fiu față de tine pentru totdeauna. Căci, dacă n-am mai fi zăbovit, de două ori ne-am fi întors până acum.”

Israel, tatăl lor, le-a zis: „Fiindcă trebuie, faceți așa. Luați-vă în **saci** ceva din cele mai **bune roade** ale țării, ca să duceți un **dar** omului acela, și anume: puțin leac alinător și puțină miere, mirodenii, smirnă, fisticuri și migdale. Luați cu voi **argint îndoit** și duceți înapoi **argintul** pe care vi-l puseseră la gura sacilor: poate că a fost o greșeală. Luați și pe **fratele** vostru, sculați-vă și întoarceți-vă la omul acela. **Dumnezeul cel Atotputernic** să vă facă să căpătați trecere înaintea omului acela și să lase să se întoarcă împreună cu voi pe celălalt frate al vostru și pe **Beniamin**! Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu!”

Au luat **darul**; au luat cu ei **argint îndoit**, precum și pe **Beniamin**; s-au sculat, s-au coborât în Egipt și s-au înfățișat înaintea lui **Iosif**. Cum a văzut **Iosif** pe **Beniamin** cu ei, a zis **economului** său: „Bagă pe oamenii aceștia în casă, taie **vite** și gătește, căci oamenii aceștia au să mănânce cu mine la amiază.”

Omul acela a făcut ce-i poruncise **Iosif** și a dus pe oamenii aceia în casa lui Iosif. Ei s-au temuț când au văzut că-i bagă în casa lui Iosif și au zis: „Ne bagă înăuntru din pricina **argintului** pus în sacii noștri data trecută; vor să se năpustească peste noi ca să ne ia **robi** și să pună mâna pe **măgarii** noștri.”

S-au apropiat de **economul** casei lui Iosif și au intrat în vorbă cu el la ușa casei și au zis: „Domnule, noi ne-am mai coborât o dată aici, ca să cumpărăm merinde. Apoi, când am ajuns la locul unde trebuia să rămânem peste noapte, ne-am deschis sacii și iată că **argintul** fiecăruia era la gura sacului său – argintul nostru, după greutatea lui – și l-am adus înapoi cu noi. Am adus și alt argint, ca să cumpărăm **merinde**. Nu știm cine a pus argintul în sacii noștri.”

Economul a răspuns: „Fiți pe pace! Nu vă temeți de nimic. **Dumnezeul vostru,** Dumnezeu tatălui vostru, v-a pus pe ascuns o comoară în saci. Argintul vostru a trecut prin mâinile mele.” Și le-a adus și pe **Simeon**. Omul acesta i-a băgat în casa lui Iosif; le-a dat **apă** de și-au spălat picioarele; a dat și nutreț măgarilor lor.

Ei și-au pregătit darul până la venirea lui **Iosif**, la amiază, căci aflaseră că au să mănânce la el. Când a ajuns Iosif acasă, i-au dat **darul** pe care i-l aduseseră și s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui. El i-a întrebat de sănătate și a zis: „Bătrânul vostru tată, de care ați vorbit, este sănătos? Mai trăiește?” Ei au răspuns: „**Robul** tău, tatăl nostru, este sănătos; trăiește încă.” Și s-au plecat și s-au aruncat cu fața la pământ.

Iosif a ridicat ochii și, aruncând o privire spre frate-său **Beniamin**, fiul mamei sale, a zis: „Acesta este **fratele** vostru cel tânăr despre care mi-ați vorbit?” Și a adăugat: „**Dumnezeu** să aibă milă de tine, fiule!” **Iosif** a isprăvit repede, căci i se rupea inima pentru fratele său și simțea nevoia să plângă; a intrat degrabă într-o odaie și a plâns acolo.

După ce s-a spălat pe față, a ieșit din odaie și, silindu-se să se stăpânească, a zis: „Aduceți de mâncare!” Au adus de mâncare lui **Iosif** deoparte și **fraților** lui deoparte; **egiptenilor** care mâncau cu el le-au adus, de asemenea, mâncare deoparte, căci **egiptenii** nu puteau să mănânce cu **evreii**, fiindcă lucrul acesta pentru ei este o **urâciune**.

Frații lui Iosif s-au așezat la masă în fața lui: de la **întâiul născut**, după dreptul lui de întâi născut, și până la **cel mai tânăr**, așezați după vârstă; și se uitau unii la alții cu mirare. **Iosif** a pus să le dea din **bucatele** care erau înaintea lui, iar **Beniamin** a căpătat de cinci ori mai mult decât ceilalți. Și au băut și s-au veselit împreună cu el.

Cap. 44

Iosif a dat următoarea poruncă economului casei lui: „Umple cu **merinde** sacii oamenilor acestora cât vor putea să ducă și pune **argintul** fiecăruia la gura sacului său. Să pui și paharul meu, **paharul de argint**, la gura sacului celui mai tânăr, împreună cu **argintul** convenit pentru prețul grâului lui.” **Economul** a făcut cum îi poruncise Iosif.

Dimineața, cum s-a crăpat de ziuă, au dat drumul oamenilor acestora împreună cu măgarii lor. Dar abia ieșiseră din cetate și nu se depărtaseră deloc de ea, când **Iosif** a zis economului său: „Scoală-te, aleargă după oamenii aceia și, când îi vei ajunge, să le spui: ‘Pentru ce ați răsplătit binele cu rău? De ce ați furat paharul din care bea domnul meu și de care se slujește pentru ghicit? **Rău** ați făcut că v-ați purtat astfel.’”

Economul i-a ajuns și le-a spus aceste cuvinte. Ei i-au răspuns: „Domnule, pentru ce vorbești astfel? Să ferescă Dumnezeu pe robii tăi să fi săvârșit o asemenea **faptă**! Iată, noi ți-am adus din țara Canaanului **argintul** pe care l-am găsit la gura sacilor noștri. Cum am fi putut să furăm argint sau **aur** din casa domnului tău?

Să moară acela dintre **robii tăi** la care se va găsi paharul și noi înșine să fim **robi** ai domnului nostru!” El a zis: „Fie după cuvintele voastre! Acela la care se va găsi paharul să fie **robul** meu, iar voi veți fi nevinovați.” Îndată, și-a coborât fiecare **sacul** la pământ. Fiecare și-a deschis sacul. **Economul** i-a scotocit, începând cu cel mai în vârstă și sfârșind cu cel mai tânăr, și **paharul** a fost găsit în sacul lui Beniamin.

Ei și-au rupt hainele, și-a încărcat fiecare măgarul și s-au întors în cetate. **Iuda** și frații lui au ajuns la casa lui Iosif pe când era el încă acolo și s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui. **Iosif** le-a zis: „Ce **faptă** ați făcut? Nu știți că un om ca mine are putere să ghicească?” **Iuda** a răspuns: „Ce să mai spunem domnului nostru? Cum să mai vorbitim? Cum să ne mai îndreptăm? **Dumnezeu** a dat pe față **nelegiuirea** robilor tăi. Iată-ne **robi** ai domnului nostru: noi și acela la care s-a găsit **paharul**.” Dar Iosif a zis: „Să mă ferescă Dumnezeu să fac așa ceva! **Omul** la care s-a găsit paharul va fi **robul** meu, dar voi suiți-vă înapoi în pace la tatăl vostru.”

Atunci, **Iuda** s-a apropiat de **Iosif** și a zis: „Te rog, domnul meu, dă voie **robului** tău să spună o vorbă domnului meu și să nu te mânii pe **robul** tău! Căci tu ești ca **Faraon**. Domnul meu a întrebat pe **robii săi**, zicând: ‘Mai trăiește tatăl vostru și mai aveți vreun **frate**?’ Noi am răspuns domnului meu: ‘Avem **un tată bătrân** și un **frate tânăr**, copil făcut la bătrânețea lui; băiatul acesta avea **un frate** care a murit și care era de la aceeași **mamă**; el a rămas singur și tatăl lui îl iubește.’ Tu ai spus robilor tăi: ‘Aduceți-l la mine ca să-l văd cu ochii mei.’ Noi am răspuns domnului meu: ‘**Băiatul** nu poate părăsi pe tatăl său; dacă-l va părăsi, tatăl său are să moară.’ Tu ai spus robilor tăi: ‘Dacă nu se va coborî și fratele vostru împreună cu voi, să nu-mi mai vedeți fața.’ Când ne-am suit la tatăl meu, robul tău, i-am spus cuvintele domnului meu. **Tatăl** nostru a zis: ‘Duceți-vă iarăși să ne cumpărați ceva **merinde**.’ Noi am răspuns: ‘Nu putem să ne ducem, dar, dacă

fratele nostru cel tânăr va fi cu noi, ne vom duce, căci nu putem vedea fața omului aceluia decât dacă fratele nostru cel tânăr va fi cu noi.’ Robul tău, **tatăl nostru**, ne-a zis: ‘Voi știți că nevastă-mea mi-a născut **doi fii**. Unul a ieșit de la mine și cred că a fost sfâșiat, negreșit, de **fiare**, căci nu l-am mai văzut până astăzi. Dacă-mi mai luați și pe acesta și i se va întâmpla vreo nenorocire, cu **durere** îmi veți coborî bătrânețile în Locuința morților.’ Acum, dacă mă voi întoarce la robul tău, **tatăl meu**, fără să avem cu noi **băiatul** de sufletul căruia este nedezipit sufletul lui, el are să moară când va vedea că băiatul nu este, și robii tăi vor coborî cu durere în Locuința morților **bătrânețile** robului tău, tatăl nostru. Căci **robul tău** s-a pus **chezaș** pentru **copil** și a zis tatălui meu: ‘Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, **vinovat** să fiu pentru totdeauna față de tatăl meu.’ Îngăduie dar, te rog, robului tău să rămână în locul **băiatului**, ca **rob** al domnului meu, iar **băiatul** să se suie înapoi cu frații săi. Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu dacă băiatul nu este cu mine? Ah! să nu văd **mâhnirea** tatălui meu!”

Cap. 45

Iosif nu s-a mai putut stăpâni înaintea tuturor celor ce-l înconjura. Și a strigat: „Scoateți afară pe toată lumea.” Și n-a mai rămas **nimeni** cu Iosif când s-a făcut cunoscut fraților săi. A izbucnit într-un **plâns** așa de tare, că l-au auzit egiptenii și casa lui Faraon. Iosif a zis fraților săi: „Eu sunt **Iosif**! Mai trăiește **tatăl** meu?” Dar **frații** lui nu i-au putut răspunde, așa de **încremeniți** rămăseseră înaintea lui.

Iosif a zis fraților săi: „Apropiați-vă de mine.” Și ei s-au apropiat. El a zis: „Eu sunt **fratele** vostru **Iosif**, pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt. Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis **Dumnezeu** înaintea voastră. Iată, sunt **doi ani** de când bântuie foametea în țară și încă **cinci ani** nu va fi nici arătură, nici seceriș. **Dumnezeu** m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire. Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci **Dumnezeu**; El m-a făcut ca un **tată** al lui Faraon, **stăpân** peste toată casa lui și **cârmuitorul** întregii țări a Egiptului.

Grăbiți-vă de vă suiți la **tatăl meu** și spuneți-i: ‘Așa a vorbit **fiul tău Iosif**: «**Dumnezeu** m-a pus **domn** peste tot Egiptul; coboară-te la mine și nu zăbovi! Vei locui în ținutul Gosen și vei fi lângă mine, tu, fiii tăi și fiii fiilor tăi, oile tale și boii tăi și tot ce este al tău. Acolo

te voi hrăni, căci vor mai fi încă **cinci ani** de foamete, și astfel nu vei pieri tu, casa ta și tot ce este al tău.» Voi vedeți cu ochii voștri și fratele meu **Beniamin** vede cu ochii lui că eu însumi vă vorbesc. Istorisiți tatălui meu toată **slava** pe care o am în Egipt și tot ce ați văzut și aduceți aici cât mai curând pe **tatăl** meu.” El s-a aruncat de gâtul fratelui său **Beniamin** și a plâns, și Beniamin a plâns și el de gâtul lui. A îmbrățișat, de asemenea, pe toți **frații** lui, plângând. După aceea, **frații** lui au stat de vorbă cu el.

S-a răspândit vestea în casa lui Faraon că au venit **frații lui Iosif**; lucrul acesta a plăcut lui **Faraon** și **slujitorilor** lui. **Faraon** a zis lui Iosif: „Spune fraților tăi: ‘Iată ce să faceți: Încărcați-vă dobitoacele și plecați în țara Canaanului, luați pe **tatăl** vostru și **famiile** voastre și veniți la mine. Eu vă voi da ce este mai bun în țara **Egiptului** și veți mânca grăsimea țării.’ Ai **poruncă** să le spui: ‘Așa să faceți! Luați-vă din țara Egiptului **care** pentru pruncii voștri și pentru nevestele voastre; aduceți pe **tatăl** vostru și veniți. Să nu vă pară rău de ceea ce veți lăsa, căci tot ce este **mai bun** în țara Egiptului va fi pentru voi.’”

Fiii lui Israel au făcut așa. **Iosif** le-a dat **care**, după porunca lui Faraon; le-a dat și **merinde** pentru drum. Le-a dat la toți **haine de schimb**, iar lui **Beniamin** i-a dat trei sute de **sicli de argint** și cinci haine de schimb. Tatălui său i-a trimis zece măgari încărcăți cu ce era **mai bun** în Egipt și zece măgărițe încărcate cu grâu, pâine și merinde, pentru ca să aibă pe drum. Apoi a dat drumul **fraților** săi, care au plecat, și le-a zis: „Să nu vă certați pe drum.”

Ei au ieșit din Egipt și au ajuns în țara Canaanului, la tatăl lor **Iacov**. Și i-au spus: „**Iosif** tot mai trăiește și chiar el cârmuiește toată **țara Egiptului**.” Dar **inima** lui **Iacov** a rămas **rece**, pentru că nu-i credea. Când i-au istorisit însă tot ce le spusese **Iosif** și a văzut **carele** pe care le trimisese Iosif ca să-l ducă, **duhul** tatălui lor Iacov s-a înviorat. Și **Israel** a zis: „**Destul!** **Fiul meu Iosif** tot mai trăiește! Vreau să mă duc să-l văd înainte de moarte.”

Cap. 46

Israel a plecat cu tot ce avea. A ajuns la **Beer-Șeba** și a adus **jertfe** **Dumnezeului** tatălui său **Isaac**.

Dumnezeu a vorbit lui **Israel** într-o **vedenie** noaptea și a zis: „Iacove! Iacove!” Israel a răspuns: „Iată-mă!” Și Dumnezeu a zis: „Eu sunt **Dumnezeu**, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un **neam mare**. **Eu Însumi** Mă voi coborî cu tine în Egipt și **Eu Însumi** te voi scoate iarăși de acolo, iar **Iosif** îți va închide ochii.”

Iacov a părăsit **Beer-Șeba** și fiii lui Israel au pus pe tatăl lor Iacov, cu copilașii și nevestele lor, în **carele** pe care le trimisese **Faraon** ca să-l ducă. Și-au luat și turmele, și averile pe care le agonisiseră în **țara Canaanului**. Și **Iacov** s-a dus în Egipt cu toată **familia** lui. A luat cu el în Egipt pe **fiii** lui și pe **fiii fiilor** lui, pe **fiicele** lui și pe **fiicele fiilor** lui și pe **toată familia** lui.

Iată numele fiilor lui Israel care au venit în Egipt. **Iacov** și fiii lui.

Întâiul născut al lui Iacov: **Ruben**. Fiii lui Ruben: Enoh, Palu, Hețron și Carmi.

Fiii lui **Simeon**: Iemuel, Iamin, Ohad, Iachin și Tohar, și Saul, fiu dintr-o femeie canaanită.

Fiii lui **Levi**: Gherșon, Chehat și Merari.

Fiii lui **Iuda**: Er, Onan, Șela, Pereț și Zarah, dar Er și Onan au murit în țara Canaanului. Fiii lui **Pereț** au fost: Hețron și Hamul.

Fiii lui **Isahar**: Tola, Puva, Iov și Șimron.

Fiii lui **Zabulon**: Sered, Elon și Iahleel.

Aceștia sunt **fiii** pe care i-a născut lui Iacov **Lea** în Padan-Aram, împreună cu **fiică-sa Dina**. Fiii și fiicele lui alcătuiau în totul treizeci și trei de inși.

Fiii lui **Gad**: Țifion, Haghi, Șuni, Ețbon, Eri, Arodi și Areeli.

Fiii lui **Așer**: Imna, Ișva, Ișvi și Beria, și Serah, sora lor. Și fiii lui **Beria**: Heber și Malchiel.

Aceștia sunt **fiii Zilpei**, pe care o dăduse Laban fetei sale **Lea**; pe aceștia i-a născut ea lui **Iacov**. În totul șaisprezece inși.

Fiii **Rahelei**, nevasta lui Iacov: **Iosif** și **Beniamin**.

Lui **Iosif** i s-au născut în țara Egiptului: **Manase** și **Efraim**, pe care i-a născut **Asnat**, fata lui Poti-Fera, preotul lui On.

Fiii lui **Beniamin**: Bela, Becher, Aşbel, Ghera, Naaman, Ehi, Roş, Mupim, Hupim şi Ard.

Aceştia sunt **fiii Rahelei**, pe care i-a născut lui Iacov. În totul paisprezece inşi.

Fiul lui **Dan**: Huşim.

Fiii lui **Neftali**: Iaşteel, Guni, Ieţer şi Şilem.

Aceştia sunt **fiii Bilhei**, pe care o dăduse Laban fetei sale Rahela; şi pe aceştia i-a născut ea lui Iacov. În totul şapte inşi.

Sufletele care au venit cu Iacov în Egipt şi care ieşiseră din el erau în totul şaizeci şi şase, fără să numărăm **nevestele** fiilor lui Iacov. Şi **Iosif** avea doi fii, care i se născuseră în Egipt. **Toate sufletele** din familia lui Iacov care au venit în Egipt erau în număr de şaptezeci.

Iacov a trimis pe **Iuda** înainte la **Iosif**, ca să-i dea de ştire să-i iasă înainte în Gosen. Şi au venit în ţinutul Gosen. **Iosif** şi-a pregătit carul şi s-a suit ca să se ducă în Gosen, în întâmpinarea tatălui său **Israel**. Cum l-a văzut, s-a aruncat pe gâtul lui şi a plâns multă vreme pe gâtul lui. Israel a zis lui **Iosif**: „Acum pot să mor, fiindcă ți-am văzut faţa şi tu tot mai trăieşti.”

Iosif a zis fraţilor săi şi familiei tatălui său: „Mă duc să înştiinţez pe **Faraon** şi să-i spun: ‘Fraţii mei şi familia tatălui meu, care erau în ţara Canaan, au venit la mine. Oamenii aceştia sunt **păstori**, căci cresc vite; ei şi-au adus oile şi boii şi tot ce este al lor.’ Şi, când vă va chema **Faraon** şi vă va întreba: ‘Cu ce vă îndeletniciţi?’, voi să răspundeţi: ‘**Robii** tăi au crescut vite din tinereţea noastră până acum, atât noi, cât şi părinţii noştri.’ În felul acesta, veţi locui în **ţinutul Gosen**, căci toţi **păstorii** sunt o urâciune pentru egipteni.”

Cap. 47

Iosif s-a dus să înştiinţeze pe **Faraon** şi i-a spus: „Fraţii mei şi tatăl meu au sosit din ţara Canaan, cu oile şi boii şi cu tot avutul lor; şi sunt în **ţinutul Gosen**.” A luat pe cinci din **fraţii** lui şi i-a adus înaintea lui **Faraon**.

Faraon a întrebat pe fraţii lui **Iosif**: „Cu ce vă îndeletniciţi?” Ei au răspuns lui Faraon: „Robii tăi sunt **păstori**, cum erau şi părinţii noştri.” Şi au mai zis lui Faraon: „Noi am venit

ca să locuim o vreme aici în țară, pentru că nu mai este pășune pentru oile robilor tăi și este o **mare foamete** în țara Canaanului; îngăduie dar robilor tăi să locuiască în **ținutul Gosen**.”

Faraon a zis lui **Iosif**: „Tatăl tău și frații tăi au venit la tine. **Țara Egiptului** este deschisă înaintea ta; așază pe tatăl tău și pe frații tăi în cea mai bună parte a țării. Să locuiască în **ținutul Gosen** și, dacă găsești printre ei **oameni destoinici**, pune-i în fruntea turmelor mele.”

Iosif a adus pe tatăl său Iacov și l-a înfățișat înaintea lui **Faraon**. Și **Iacov** a binecuvântat pe **Faraon**. Faraon a întrebat pe Iacov: „Care este numărul zilelor anilor vieții tale?” Iacov a răspuns lui Faraon: „Zilele anilor călătoriei mele sunt o sută treizeci de ani. Zilele anilor vieții mele au fost puține la număr și rele și n-au atins zilele anilor vieții părinților mei în timpul călătoriei lor.” **Iacov** a binecuvântat iarăși pe **Faraon** și a plecat dinaintea lui Faraon.

Iosif a așezat pe tatăl său și pe frații săi și le-a dat o **moșie** în țara Egiptului, în cea mai bună parte a țării, în ținutul lui **Ramses**, cum poruncise Faraon. Iosif a hrănit cu **pâine** pe tatăl său, pe frații săi și pe toată familia tatălui său, după numărul copiilor.

Nu mai era **pâine** în toată țara, căci **foametea** era foarte mare; țara Egiptului și țara **Canaanului** tânjeau din pricina foametei.

Iosif a strâns tot **argintul** care se găsea în țara Egiptului și în țara Canaanului în schimbul **grâului** pe care-l cumpărau oamenii și astfel a făcut ca tot argintul acesta să intre în casa lui Faraon.

Când s-a sfârșit **argintul** din țara Egiptului și din țara Canaanului, toți egiptenii au venit la **Iosif** și au zis: „Dă-ne pâine! Pentru ce să murim în fața ta? Căci **argint** nu mai avem.” Iosif a zis: „Dați **vitele** voastre, și vă voi da **pâine** în schimbul vitelor voastre, dacă nu mai aveți **argint**.” Și-au adus **vitele** la Iosif, și Iosif le-a dat **pâine** în schimbul cailor, în schimbul turmelor de oi și de boi și în schimbul măgarilor. Le-a dat astfel **pâine** în anul acela în schimbul tuturor **turmelor** lor.

După ce a trecut anul acela, au venit la **Iosif** în anul următor și i-au zis: „Nu putem să ascundem domnului nostru faptul că **argintul** s-a sfârșit și **turmele de vite** au trecut în stăpânirea domnului nostru; nu mai rămân înaintea domnului nostru decât trupurile și pământurile noastre. Pentru ce să murim sub ochii tăi, noi și pământurile noastre?”

Cumpără-ne împreună cu pământurile noastre în schimbul **pâinii**, și vom fi ai domnului nostru, noi și **pământurile** noastre. Dă-ne **sămânță** să semănăm, ca să trăim și să nu murim și să nu ne rămână pământurile pustii.”

Iosif a cumpărat pentru **Faraon** toate pământurile Egiptului; căci **egiptenii** și-au vândut fiecare **ogorul**, pentru că îi silea foametea. Și țara a ajuns în stăpânirea lui Faraon. Cât despre **popor**, l-a mutat în cetăți, de la o margine a hotarelor Egiptului până la cealaltă. Numai **pământurile preoților** nu le-a cumpărat, pentru că era **o lege** a lui **Faraon**, dată în folosul preoților, care trăiau din **venitul** pe care li-l dădea Faraon: de aceea ei nu și-au vândut pământurile.

Iosif a zis poporului: „V-am cumpărat azi cu **pământurile** voastre pentru **Faraon**; iată, vă dau **sămânță**, ca să puteți semăna pământul. La vremea roadelor, veți da a cincea parte lui **Faraon**, iar celelalte patru părți vă vor rămâne vouă, ca să semănați ogoarele și să vă hrăniți împreună cu copiii voștri și cu cei ce sunt în casele voastre.” Ei au zis: „Tu ne-ai scăpat viața! Să căpătăm trecere înaintea domnului nostru, și vom fi **robi** ai lui **Faraon**.” **Iosif** a făcut din aceasta **o lege** care a rămas în picioare până în ziua de azi și după care a cincea parte din venitul pământurilor Egiptului este a lui Faraon; numai pământurile preoților nu sunt ale lui **Faraon**.

Israel a locuit în țara Egiptului, în ținutul **Gosen**. Ei s-au înstărit, au crescut și s-au înmulțit foarte mult. **Iacov** a trăit șaptesprezece ani în țara Egiptului și zilele anilor vieții lui **Iacov** au fost de o sută patruzeci și șapte de ani. Când s-a apropiat **Israel** de clipa morții, a chemat pe fiul său **Iosif** și i-a zis: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, pune, rogu-te, mâna sub coapsa mea și poartă-te cu bunătate și credincioșie față de mine: să nu mă îngropi în Egipt. Ci, când mă voi culca lângă părinții mei, să mă scoți afară din **Egipt** și să mă îngropi în mormântul lor.” **Iosif** a răspuns: „Voi face după cuvântul tău.” **Iacov** a zis: „Jură-mi.” Și **Iosif** i-a jurat. Apoi **Israel** s-a plecat cu fața pe căpătâiul patului.

Cap. 48

După aceea, au venit și au spus lui **Iosif**: „Tatăl tău este bolnav.” Și **Iosif** a luat cu el pe cei doi fii ai săi, **Manase** și **Efraim**. Au dat de știre lui **Iacov** și i-au spus: „Iată că fiul tău **Iosif** vine la tine.” Și **Israel** și-a adunat puterile și s-a așezat pe pat. **Iacov** a zis lui **Iosif**:

„**Dumnezeul** cel Atotputernic mi S-a arătat la Luz, în țara Canaan, și m-a binecuvântat. El mi-a zis: ‘Te voi face să crești, te voi înmulți și voi face din tine o **ceată de popoare**; voi da țara aceasta seminței tale după tine, ca s-o stăpânească pentru totdeauna*.’ Acum, cei **doi fii** care ți s-au născut în țara Egiptului, înainte de venirea mea la tine, în Egipt, vor fi ai mei; **Efraim** și **Manase** vor fi ai mei, ca și **Ruben** și **Simeon**. Dar copiii pe care i-ai născut după ei vor fi ai tăi; ei vor purta **numele fraților lor** în partea lor de moștenire. La întoarcerea mea din Padan, **Rahela** a murit pe drum lângă mine, în țara Canaan, la o depărtare bunicică de Efrata, și am îngropat-o acolo, pe drumul care duce la Efrata, sau **Betleem**.”

Israel s-a uitat la fiii lui Iosif și a zis: „Cine sunt aceștia?” Iosif a răspuns tatălui său: „Sunt fiii mei pe care mi i-a dat **Dumnezeu** aici.” **Israel** a zis: „Apropie-i, te rog, de mine, ca să-i binecuvântezi.” Ochii lui **Israel** erau îngreuiți de bătrânețe, așa că nu mai putea să vadă. **Iosif** i-a apropiat de el, și **Israel** i-a sărutat și i-a îmbrățișat. **Israel** a zis lui Iosif: „Nu credeam că am să-ți mai văd fața și iată că **Dumnezeu** m-a făcut să-ți văd și sămânța.”

Iosif i-a dat la o parte de lângă genunchii tatălui său și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea lui. Apoi Iosif i-a luat pe amândoi, pe **Efraim** cu mâna dreaptă, la stânga lui **Israel**, și pe **Manase** cu mâna stângă, la dreapta lui **Israel**, și i-a adus aproape de el.

Israel și-a întins mâna dreaptă și a pus-o pe capul lui **Efraim**, care era cel mai tânăr, iar mâna stângă a pus-o pe capul lui **Manase**; înadins și-a încrucișat mâinile astfel, căci **Manase** era cel dintâi născut. A binecuvântat pe **Iosif** și a zis: „**Dumnezeul** înaintea căruia au umblat părinții mei **Avraam** și **Isaac**, **Dumnezeul** care m-a călăuzit de când m-am născut până în ziua aceasta, **Îngerul** care m-a izbăvit de orice rău, să binecuvânteze pe copiii aceștia! Ei să poarte numele meu și numele părinților mei **Avraam** și **Isaac** și să se înmulțească foarte mult în mijlocul țării!”

Lui **Iosif** nu i-a venit bine când a văzut că tatăl său își pune mâna dreaptă pe capul lui **Efraim**, de aceea a apucat mâna tatălui său ca s-o ia de pe capul lui Efraim și s-o îndrepte pe al lui Manase. Și Iosif a zis tatălui său: „Nu așa, tată, căci acela este cel întâi născut; pune-ți mâna dreaptă pe capul lui.” Tatăl său n-a vrut, ci a zis: „Știu, fiule, știu; și el va ajunge **un popor**, și el va fi mare; dar **fratele** lui cel mai mic va fi mai mare decât el și sămânța lui va ajunge **o ceată de neamuri**.”

El i-a binecuvântat în ziua aceea și a zis: „**Numele** tău îl vor întrebuința **israeliții** când vor

binecuvânta, zicând: ‘**Dumnezeu** să Se poarte cu tine cum S-a purtat cu **Efraim** și cu **Manase!**’” Și a pus astfel pe **Efraim** înaintea lui **Manase**.

Israel a zis lui Iosif: „Iată că în curând am să mor! Dar **Dumnezeu** va fi cu voi și vă va aduce înapoi în țara părinților voștri. Îți dau mai mult decât **fraților** tăi – o parte pe care am luat-o din mâna amoriților cu sabia mea și cu arcul meu.”

Cap. 49

Iacov a chemat pe fiii săi și a zis: „Strângeți-vă și vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremurile care vor veni. Strângeți-vă și ascultați, **fii ai lui Iacov**! Ascultați pe tatăl vostru **Israel**!

Ruben, tu, întâiul meu născut, Puterea mea și pârga tăriei mele, Întâiul în vrednicie și întâiul în putere, **Năvalnic** ca apele – tu nu vei mai avea întâietatea! Căci te-ai suit în patul tatălui tău, Mi-ai spurcat **patul** suindu-te în el.

Simeon și **Levi** sunt frați; **Săbiile** lor sunt niște unelte de silnicie. Nu vreau să intre **sufletul** meu la sfaturile lor, Nu vreau să se unească **duhul** meu cu adunarea lor! Căci, în **mânia** lor, au ucis oameni și, în **răutatea** lor, au tăiat vinele taurilor. **Blestemată** să fie **mânia** lor, pentru că a fost prea turbată, și **furia** lor, căci a fost prea sălbatică! Îi voi împărți în **Iacov** și-i voi risipi în **Israel**.

Iudo, tu vei primi laudele **fraților** tăi. **Mâna** ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi. **Fiii tatălui** tău se vor închina până la pământ înaintea ta. **Iuda** este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca **un leu**, Ca o **leoaică**: cine-l va scula? **Toiagul de domnie** nu se va depărta din **Iuda**, Nici **toiagul de cârmuire** dintre picioarele lui, Până va veni **Silo**, și de El vor asculta **popoarele**. El își leagă măgarul de viță și de cel mai bun butuc de viță mânzul măgăriței lui; Își spală haina în vin și mantaua în sângele strugurilor. Are **ochii roșii de vin** și **dinții albi de lapte**.

Zabulon va locui pe țărnul mărilor, Lângă limanul corăbiilor, și hotarul lui se va întinde înspre Sidon.

Isahar este un măgar osos, Care se culcă în grajduri. Vede că locul unde se odihnește este plăcut și că ținutul lui este măreț; Își pleacă umărul sub **povară** și se supune birului.

Dan va judeca pe poporul său, Ca una din semințiile lui **Israel**. Dan va fi **un șarpe** pe drum, **O năpârcă** pe cărare, **Mușcând călcâiele calului**, Făcând să cadă călărețul pe spate. În ajutorul Tău nădăjduiesc, **Doamne!**

Peste **Gad** vor da iureș cete înarmate, Dar și el va da iureș peste ele și le va urmări.

Așer dă o hrană minunată; El va da **bucate alese împăraților**.

Neftali este o cerboaică slobodă, Rostește cuvinte frumoase.

Iosif este vlăstarul unui **pom roditor**, Vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor; **Ramurile** lui se înalță deasupra zidului. **Arcașii** l-au ațâțat, au aruncat săgeți și l-au urmărit cu ura lor. Dar **arcul** lui a rămas tare și **mâinile** lui au fost întărite De mâinile **Puternicului** lui Iacov: și a ajuns astfel **păstorul, stâncă** lui Israel. Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care te va ajuta; Aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta Cu binecuvântările **cerurilor de sus**, Cu binecuvântările **apelor de jos**, Cu binecuvântările țâțelor și ale pântecelui mamei. Binecuvântările tatălui tău Întrec binecuvântările părinților mei și se înalță Până în creștetul dealurilor veșnice: Ele să vină peste **capul lui Iosif**, Peste creștetul capului domnului fraților săi!

Beniamin este **un lup** care sfâșie; **Dimineața** mănâncă prada, Iar **seara** împarte prada răpită.”

Aceștia sunt toți cei ce alcătuiesc cele **douăsprezece seminții** ale lui **Israel**. Și acestea sunt **lucrurile** pe care li le-a spus **tatăl lor** când i-a binecuvântat. I-a binecuvântat pe fiecare cu o binecuvântare deosebită.

Apoi le-a dat **porunca** următoare: „Eu am să fiu adăugat la **poporul meu**, deci să mă îngropați împreună cu părinții mei, în **peștera** care este în ogorul hetitului Efron, în peștera din ogorul **Macpela**, care este față în față cu Mamre, în țara Canaan. Acesta este **ogorul** pe care l-a cumpărat **Avraam** de la hetitul **Efron** ca moșie de înmormântare. Acolo au îngropat pe **Avraam** și pe **Sara**, nevasta lui; acolo au îngropat pe **Isaac** și pe **Rebeca**, nevasta lui, și acolo am îngropat eu pe **Lea**. Ogorul și peștera care se află acolo au fost cumpărate de la **fiii lui Het**.”

Când a isprăvit **Iacov** de dat porunci fiilor săi, și-a tras picioarele în pat, și-a dat duhul și a fost adăugat la poporul său.

Cap. 50

Iosif s-a aruncat pe fața tatălui său, l-a plâns și l-a sărutat. A poruncit **doctorilor** care erau în slujba lui să îmbălsămeze pe tatăl său, și doctorii au îmbălsămat pe **Israel**. Patruzeci de zile au trecut astfel și au fost întrebuițate cu **îmbălsămarea** lui. Și **egiptenii** l-au plâns șaptezeci de zile.

După ce au trecut zilele de jale, **Iosif** a vorbit oamenilor din casa lui Faraon și le-a zis: „Dacă am căpătat trecere înaintea voastră, spuneți, vă rog, lui **Faraon** ce vă spun eu. ‘Tatăl meu m-a pus să jur, zicând: «Iată, în curând eu am să mor! Să mă îngropi în **mormântul** pe care mi l-am săpat în țara Canaan.» Aș vrea dar să mă sui acolo, ca să îngrop pe **tatăl** meu, și după aceea mă voi întoarce.” **Faraon** a răspuns: „Suie-te și îngroapă pe tatăl tău, după **jurământul** pe care te-a pus să-l faci.”

Iosif s-a suit ca să îngroape pe tatăl său. Împreună cu el s-au suit toți slujitorii lui Faraon, bătrânii casei lui, toți bătrânii țării Egiptului, toată casa lui Iosif, frații săi și casa tatălui său; n-au lăsat în **ținutul Gosen** decât pruncii, oile și boii. Împreună cu **Iosif** mai erau care și călăreți, așa că alaiul era foarte mare.

Când au ajuns la **aria lui Atad**, care este dincolo de **Iordan**, au făcut plângere mare și jalnică, și **Iosif** a ținut în cinstea tatălui său **un bocet** de șapte zile. Locuitorii țării, **canaaniții**, au fost **martori** la bocetul acesta din aria lui Atad și au zis: „Iată un **mare bocet** printre egipteni!” De aceea s-a dat acestei arii numele **Abel-Mițraim** (Jalea egiptenilor); ea este dincolo de Iordan.

Astfel au împlinit fiii lui Iacov **poruncile** tatălui lor. L-au dus în țara Canaan și l-au îngropat în **peștera** din ogorul Macpela, pe care-l cumpărase Avraam de la hetitul **Efron** ca moșie de înmormântare și care este față în față cu **Mamre**. **Iosif**, după ce a îngropat pe tatăl său, s-a întors în Egipt împreună cu **frații** săi și cu toți cei ce se suiseră cu el ca să îngroape pe tatăl său.

Când au văzut **frații lui Iosif** că tatăl lor a murit, au zis: „Dacă va prinde **Iosif** ură pe noi și ne va întoarce tot răul pe care i l-am făcut?” Și au trimis să spună lui *Iosif*: „Tatăl tău a dat **porunca** aceasta înainte de moarte: ‘Așa să vorbiți lui Iosif: «O, iartă nelegiuirea fraților tăi și **păcatul** lor, căci ți-au făcut rău!»’ Iartă acum **păcatul** robilor Dumnezeului tatălui tău!” **Iosif** a plâns când a auzit cuvintele acestea.

Frații lui au venit și s-au aruncat ei înșiși cu fața la pământ înaintea lui și i-au zis: „Suntem **robii** tăi.” **Iosif** le-a zis: „Fiți fără teamă, căci **sunt eu oare în locul lui Dumnezeu**? Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar **Dumnezeu** a schimbat **răul** în **bine**, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume să scape viața unui **popor** în mare număr. Fiți dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni pe voi și pe copiii voștri.” Și i-a mângâiat și le-a îmbărbătat **inimile**.

Iosif a locuit în Egipt, el și casa tatălui său, și a trăit o sută zece ani. Iosif a văzut pe **fiii lui Efraim** până la al treilea neam; și **fiii lui Machir, fiul lui Manase**, s-au născut pe genunchii lui. Iosif a zis fraților săi: „Eu am să mor! Dar **Dumnezeu** vă va cerceta și vă va face să vă suiți din țara aceasta **în țara** pe care a jurat că o va da lui **Avraam**, lui **Isaac** și lui **Iacov**.” Iosif a pus pe **fiii lui Israel** să jure, zicând: „Când vă va cerceta **Dumnezeu**, să luați și oasele mele de aici.”

Iosif a murit în vârstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat și l-au pus într-un sicriu în Egipt.